

Universiteit
Leiden
The Netherlands

'Tous mes livres de langues estrangeres': het oosterse legaat van Josephus Justus Scaliger in de Universiteitsbibliotheek Leiden

Ommen, K. van

Citation

Ommen, K. van. (2020, July 2). *'Tous mes livres de langues estrangeres': het oosterse legaat van Josephus Justus Scaliger in de Universiteitsbibliotheek Leiden*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/123225>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/123225>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/123225> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Ommen, K. van

Title: 'Tous mes livres de langues estrangeres': het oosterse legaat van Josephus Justus Scaliger in de Universiteitsbibliotheek Leiden

Issue Date: 2020-07-02

Hoofdstuk 6

Scaligers testament, veilingcatalogus en legaat

1609 – het jaar van Scaligers dood - is een sleuteljaar voor de Leidse Universiteitsbibliotheek. Door zijn komst naar Leiden had Scaliger de universiteit in 1593 al op de kaart van Europa gezet. In 1609 doet hij dat opnieuw, dit keer door zijn schenking van een op dat moment in de Republiek onovertroffen collectie oosterse boeken en handschriften aan de universiteitsbibliotheek.

6.1. De dood van Scaliger

Scaliger overlijdt op woensdag 21 januari 1609 op 68 jarige leeftijd, aan de gevolgen van scheurbuik en waterzucht. In de Acta van de Senaat staat opgetekend dat door het overlijden van Scaliger alle lessen kwamen te vervallen en dat de universiteit een week wordt stilgelegd.¹ Scaliger wordt op zondag 25 januari even na twee uur in de middag begraven in de Vrouwekerk aan de Haarlemmerstraat.² Zijn lichaam krijgt een plaats in graf 58 van het noordpand, aan de voet van de zuidwestelijke zuil van het noordtransept tegenover de Sint Stevenskapel.³ De enige praal bij de lijkstatie bestaat uit een aantal portretten van Scaligers voorvaderen en mogelijk – we weten dat niet zeker – enkele wapenborden die voor de overledene uit worden gedragen.⁴ Daniel Heinsius droeg zorg voor de organisatie en inscenering van Scaligers begrafenis en sprak de lijkrede uit. [Afb. 28]

Die teraardebestelling, het legaat en de vermeende band van de overledene met de vorsten van Verona passen helemaal in de beeldvorming die Heinsius rondom zijn overleden vriend voor ogen heeft.⁵ Nog datzelfde jaar wordt in de kerk een grafsteen met zijn naam en familiewapen geplaatst.⁶ Hierop staat de volgende tekst:

¹ *Acta Senatus* van 22 januari 1609: 'Visum est Senatui Academico, ut propter obitum illustris viri Josephi Scaligeri Professores non doceant ad diem usque huius mensis 29.'

² Tweede Begraafboek (1604-1609) van de Vrouwekerk. ELO, B.G. 328 f. CLXXXIIIr. Op 10 augustus 1819 werd de grafsteen en het epitaf van de in verval geraakte Vrouwekerk overgebracht naar de huidige Pieterskerk. De reddingsoperatie was in handen van de historicus en theoloog Jona Willem te Water (1740-1822) en de hoogleraar natuurwetenschappen Sebald Justinus Brugmans (1763-1819). [J.W. te Water], 'Berigt over de Verplaatsinge van de Graftschriften der Leijdsche Hoogleraren Scaliger en Clusius' in: *Algemeene Konst- en Letterbode van 1819*, II, nr. 43, pp. 211-213. Zie ook: B.A. van Proosdij, 'Scaliger's Graf' in: *Brill's uitgaven voor algemeen voortgezet onderwijs*. 1972, pp. 19-25.

³ H.J. de Jonge, 'Grafsteen en graf van Scaliger' in: *Jaarboekje voor de geschiedenis en oudheidkunde van Leiden*. LXX (1978), pp. 91-96; H.J. de Jonge en G.J.R. Maat, 'Bij de berging van het gebeente van Joseph Scaliger' in: *Holland 12* (1980), pp. 20-34.

⁴ Althans volgens een brief van Heinsius aan Casaubon in *Epistolae Scaligeri* 1627, die melding maakte van de *imagines maiorum* in de stoet. In Scaligers testament is hierover niets vastgelegd.

⁵ Zo verwijst Heinsius in Scaligers lijkrede in woord en beeld een aantal keer naar de 'prinselijke' afkomst van Scaliger en de band met de Veronese familie Della Scala.

⁶ Of het familiewapen volgens de wens van Scaliger inderdaad op de steen is aangebracht, is niet meer te achterhalen. Het wapen is niet meer op de steen aanwezig. Het familiewapen is wel aangebracht op een van de deuren van de *Arca*.

HIC EXPECTO RESVRRECTIONEM
TERRA HAEC AB ECCLESIA EMPTA EST
NEMINI CADAVER HVC INFERRE LICET⁷

De precieze tekst op de grafsteen is ontsproten aan de geest van Heinsius,⁸ ongetwijfeld geïnspireerd door het feit dat Scaliger zich bij leven niet bijzonder heeft bekommerd om het uiterlijk van zijn graf⁹, maar wel door de waarde die hij hechtte aan zijn opstanding. De universiteit betaalt een eveneens in dat jaar geplaatst epitaaf op de zuil naast het graf, naar ontwerp van de steenhouwer en stadsarchitect van Amsterdam Hendrick de Keyser (1565-1621) en van de graveur en schrijfmeester Cornelis Dircksz. Boissens (circa 1567-1635). Zijn grafsteen zou evenwel niet het enige blijven wat aan Scaligers leven zou herinneren. In de universiteitsbibliotheek kwam zijn intellectuele nalatenschap tot uitdrukking in de *Arca Scaligerana*, een monumentale boekenkast met daarin de oosterse collectie van Scaliger.

Enkele dagen na Scaligers overlijden¹⁰ spraken Heinsius en Baudius beiden hun lijkredes uit en publiceerde de hebraïst Johannes Drusius junior een herinneringstekst. Heinsius noemde Scaliger een *Aquila in nubibus*, ‘adelaar in de wolken’ dat wil zeggen de koning onder de vogels die zelfs hoger vloog dan de geleerde uil van Pallas Athene.¹¹ De adelaar waarmee Heinsius Scaliger vergeleek, stond niet alleen symbool voor autoriteit en leiderschap, het was ook een verwijzing naar de adelaar in het familiewapen van de familie Della Scala.

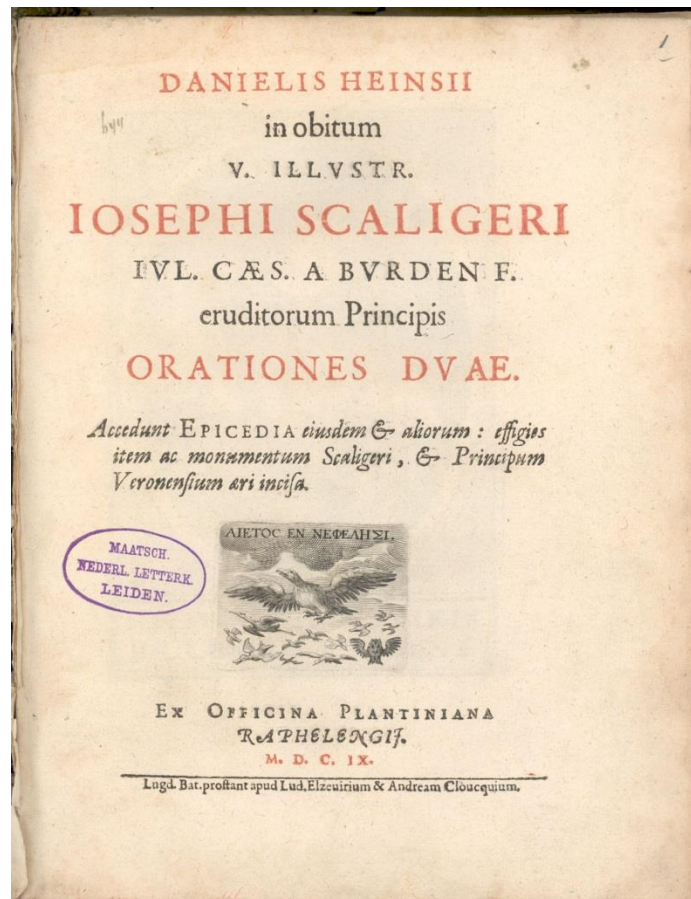
⁷ ‘Hier verwacht ik de opstanding. Deze grond is gekocht van de kerk. Niemand mag hierin een dode bijzetten’. Deze tekst zou bij leven door Scaliger zelf zijn vastgesteld. Bij het overbrengen van de grafsteen naar de Pieterskerk in 1819 is bij het ‘passend’ maken van de steen een deel van de tekst weggevallen. De volledige tekst kon worden gereconstrueerd doordat deze is opgenomen in *Les délices de Leide, qui contiennent une description exacte de son antiquité, de ses divers aggrandissemens, de son académie, de ses manufactures, de ses curiosités* [...], Leiden, P. van der Aa 1712, p. 185. De meeste graven in de Vrouwekerk waren familiegraven. Scaligers bepaling was op basis van het klassiek Romeins recht tot stand gekomen: met de overeenkomst tussen de universiteit en de kerk werd het graf(monument) aan het normale reglement onttrokken volgens een zogenaamd vervreemdingsverbod. Dat is de reden dat Scaligers graf nooit geruimd is. Het toont aan dat Scaliger de juridische lessen van Cujas altijd goed in gedachten heeft gehouden. Cf. H.J de Jonge, ‘Grafsteen en graf van Scaliger’ in: *Jaarboekje voor de geschiedenis en oudheidkunde van Leiden en Omstreken LXX* (1978), p. 91.

⁸ H.J. de Jonge, ‘Daniel Heinsius, auteur de l’inscription sur l’építaphe de Joseph Scaliger,’ in: *Humanistica Lovaniensia* 27 (1978), pp. 231-237; R.E.O. Ekkart, ‘Het grafmonument van Scaliger’ in: *Jaarboekje voor de geschiedenis en oudheidkunde van Leiden en omstreken* 70 (1978), pp. 81-90.

⁹ Getuige het lemma over de praalgraven van de Della Scala’s te Verona in P. des Maizeaux, *Secunda Scaligerana*. 1740, p. 558.

¹⁰ Het jaar 1609 was een rampjaar voor Leiden. Naast Scaliger overleed ook diens vriend, de botanicus Carolus Clusius. Ook de stadssecretaris en secretaris van de universiteit Jan van Hout en de theoloog Jacobus Arminius (1560-1609) overleden in datzelfde jaar.

¹¹ De vergelijking tussen Scaliger en een adelaar in de wolken komt van Justus Lipsius, die het op zijn beurt aan Erasmus’ *Adagia* no. 820 ontleende. Lipsius maakte de vergelijking naar aanleiding van de publicatie van Scaligers editie van Manilius in; *Correspondence* 1580 05 18 van Lipsius. Zie ook: *Epistolae selectae. Miscellanea. 1605-1607. Centuria. I, 6.*

28. Titelblad van Daniel Heinsius, *In obitum V. Illustr. Iosephi Scaligeri* [...]. Leiden 1609. [UBL 1011 C 14: 1]

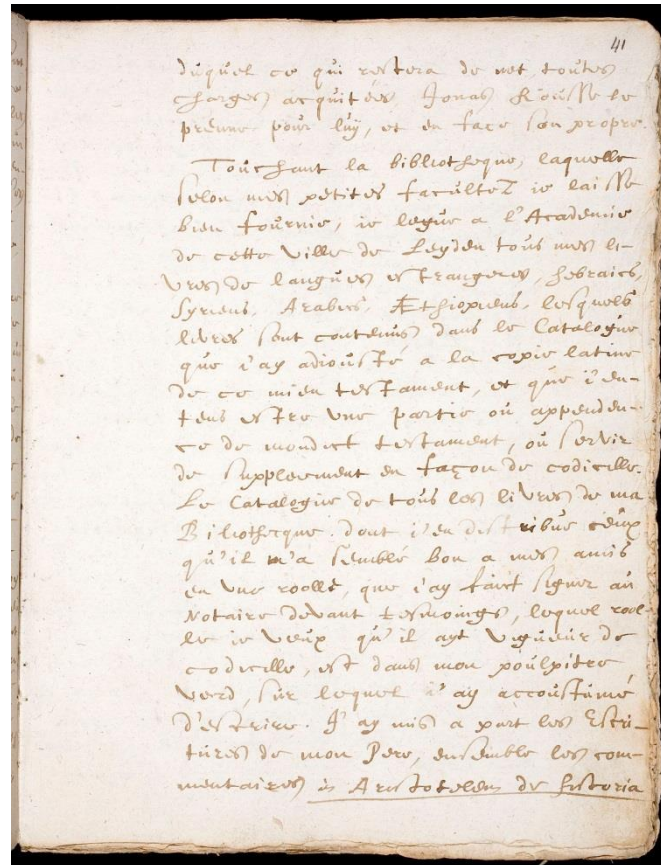
Scaliger bleek zijn legaat goed te hebben voorbereid ten faveure van de universiteitsbibliotheek, zozeer zelfs dat hij de bibliotheek in 1606 als *Magna commoditas*¹² roemde. Overigens bleef hij voor eigen onderzoek meer aangewezen op de boeken in zijn privéverzameling, vooral op zijn boeken in vreemde talen. Na zijn dood ontving de universiteitsbibliotheek juist dit belangrijkste deel van zijn verzameling: de handschriften en boeken in vreemde, lees oosterse talen. Dit deel vulde dus een hiaat.

De Leidse universiteitsbibliotheek was er dan ook wat blij mee en presenteerde de geschonken boeken als waardevolle objecten. Daarmee benadrukte de bibliotheek de symbolische status van het legaat. Met deze collectie profileerde de bibliotheek zich tegelijkertijd als schathuis van kennis en een repositorium van bijzondere teksten.¹³

¹² Zie: *Correspondence* 1595 09 13 aan Pithou voor het negatieve oordeel over de bibliotheek en hierboven p. 119. In de gesprekken met de broers en Leidse studenten Jean en Nicolas de Vassan in 1606 meldt Scaliger: 'Est hic magna commoditas Bibliothecae, ut studiosi possint studere' ('De bibliotheek is een goede voorziening die geleerden toestaat te studeren.'). Zie: *Scaligerana, ou Bons mots, rencontres agréables et remarques judicieuses et çavantes* (Amsterdam 1695), p. 237.

¹³ L. Jardine, *Worldly goods. A New History of the Renaissance*. 1997, p. 191.

6.2 Testament

De weg naar het legaat vindt zijn oorsprong al bijna tien jaar eerder. Rond 1600 komt een aantal vrienden van Scaliger te overlijden. Als zijn goede vrienden De Buzanval, Vertunien en een aantal jongere geleerden enige jaren later ook komen te overlijden, zet dit Scaliger opnieuw aan om diepgaander over zijn nalatenschap en testament na te denken.¹⁴ Een half jaar na zijn zestigste verjaardag maakt Scaliger dan ook voor het eerst een testament op.¹⁵ Meer versies volgen in de loop der jaren.¹⁶

Waarschijnlijk wist men in de geleerdenwereld dat Scaliger voorbereidingen trof om zijn boeken in een bibliotheek onder brengen, want in 1602 benadert Jacques Esprinhard, zijn voormalige leerling en pleitbezorger voor een openbare bibliotheek in La Rochelle, Scaliger met het verzoek of hij zijn verzameling Arabische manuscripten aan deze bibliotheek wil nalaten. Deze staat – ondanks zijn eerdere overdenkingen over zijn naderende einde – perplex. 'C'est comme si quelque'un demandoit à un autre qu'il luy donnast sa femme' was het antwoord van Scaliger.¹⁷ Ook al bespot hij het verzoek, het zet hem wederom aan het denken.

¹⁴ De Buzanval overleed op 7 september 1607 onverwacht waardoor zijn testament onvoltooid bleef. Scaliger schreef daarover in *Correspondence* 1607 09 21 aan De Thou.

¹⁵ *Correspondence* 1601 02 06 aan Casaubon.

¹⁶ De Jonge, *Latin Testament*. 1975, pp. 249-263.

¹⁷ *Secunda Scaligerana* 1740, p. 535 bij 'Rochelle'.

Justus Lipsius, Scaligers voorganger in Leiden, was al vanaf de eeuwwisseling in Leuven bezig met het verwerven van nalatenschappen voor de universiteitsbibliotheek aldaar. In 1602 schreef hij een verhandeling over bibliotheken in de oudheid met als titel *De Bibliothecis*.¹⁸ Lipsius droeg *De Bibliothecis* op aan Charles de Croÿ, prins van Chimay (1560-1612), in de hoop dat de prins zijn bibliotheek zou schenken aan de universiteit van Leuven, wat overigens niet zou gebeuren. Een belangrijk thema in *De Bibliothecis* is dat prinsen zoals De Croÿ de oprichting van bibliotheken moesten bevorderen om daarmee de geleerden die er werkten te steunen. Het valt niet uit te sluiten dat Scaliger Lipsius' boek heeft gelezen, ook al is er geen bewijs voor want *De Bibliothecis* komt niet in Scaligers veilingcatalogus voor. Echter, Scaliger bezat meer werken van Lipsius die hij van de Antwerpse uitgever ontving en die niet in de veilingcatalogus zijn terechtgekomen. Het zou goed kunnen dat Scaliger Lipsius' *De Bibliothecis* dus toch in zijn achterhoofd had en zich aangesproken voelde door de morele oproep. Mogelijk was dat de reden dat hij besloot om als 'prins van Verona' de Universiteit van Leiden te steunen met zijn nalatenschap.

Eind 1607 heeft Scaliger de knoop doorgehakt. Hij is dan druk bezig met het transcriberen van een aantal geleende manuscripten waaronder een Perzisch lexicon.¹⁹ Hij ordent tevens zijn papieren en past hij zijn testament nog één keer aan. Hij bepaalt dat een selectie van zijn oosterse boeken na zijn dood naar de universiteitsbibliotheek van Leiden gaat. Ook benoemt hij Heinsius, die eind augustus Paullus Merula (1558-1607) was opgevolgd als bibliothecaris, als beheerder van zijn legaat.²⁰ Het is opvallend dat Scaliger toen over een *selectie* en niet over *al* zijn boeken in vreemde talen spreekt, zoals dat in het Franse testament van een jaar later wel het geval is.

Zowel in het Latijnse testament dat Scaliger ondertekende op 25 juli 1607 als in het daarop volgende Franse testament van 18 november 1608 [Afb. 29] liet Scaliger optekenen dat zijn leerlingen – onder wie Van der Myle, Heinsius en Badius – om beurten uit zijn westerse boeken mochten kiezen 'welke zij zouden willen tot zij genoeg hadden'.²¹ Het

¹⁸ Een tweede, verbeterde en aangevulde druk verscheen in 1607. Zie voor een moderne vertaling van *De Bibliothecis* met commentaar: T. Hendrickson, *Ancient Libraries and Renaissance Humanism. The De Bibliothecis of Justus Lipsius*. Leiden, Boston 2017.

¹⁹ Scaliger vulde het Perzisch lexicon van Raphelengius aan met nieuwe informatie uit zijn exemplaar van de Pentateuch in vier talen (Constantinopel 1546. [UBL 839 A 7; zie Catalogus Constantinopel 1546]. Scaliger rondde de transcriptie af op 30 september 1607. Het manuscript is UBL MS Or. 2019. Zie: Vrolijk en Van Ommen. *All my Books*. 2009, pp. 75-77. Twee jaar daarvoor kopieerde Scaliger een Syrisch lexicon; cf. *Correspondence* 1607 10 13 aan Casaubon. Dit *Lexicon Syro-Arabicon, ex lexico Bar Aly Syro, et alio anonymo, tineis corroso, a nobis concinnatum et manu nostra descriptum* is UBL MS Or. 213. Vrolijk en Van Ommen. *All my Books*. 2009, pp. 46-49.

²⁰ *Correspondence* 1607 10 13 aan Casaubon: 'Na mijn dood legatee ik een selectie aan oosterse boeken aan de bibliotheek van deze universiteit, waarvan Heinsius nu de leiding heeft omdat Paullus Merula, de vorige bibliothecaris, in Duitsland is overleden.' Merula overleed op 20 juli 1607 in Rostock. Scaliger schrijft over het aangepaste Latijnse testament ook in *Correspondence* 1607 08 20 aan Hoeschelius.

²¹ Latijnse testament van Scaliger, 1607: 'Nobilissimo viro Cornelio Mylio, huius Academiae curatori, item Heinsio, atque Budio potestatem facio, quos velint libros de meis Graecis et Latinis eligere, ita ut post Mylium Heinsius, post Heinsium Badius sequatur.' De keuze van Scaligers leerlingen viel vooral op edities van klassieke auteurs, bij voorkeur met aantekeningen van Scaliger. In de veilingcatalogus van Nicolaas Heinsius, de zoon van Daniel, treffen we meerdere van Scaligers geannoteerde boeken uit het bezit van zijn vader aan. Een van de vele boeken die zo buiten de veiling werd gehouden, is het exemplaar van Canters *Euripides* (Antwerpen 1571) dat Scaliger aan Daniel Heinsius schonk en dat later in handen van Rutgersius belandde. Het exemplaar bevindt zich nu in de Bodleian Library (Auct. S. 5.1). Een dertigtal andere boeken die Heinsius uit de bibliotheek van Scaliger koos voor de veiling, zijn later door Nicolaas overgenomen en uiteindelijk geveild in 1682. Zie: *Bibliotheca Heinsiana sive Catalogus librorum [...] Nicolaus Heinsius*, (Leiden 1682). Ook andere geleerden

overgebleven deel van zijn westerse boeken werd geveild in opdracht van de erfgenamen, in dit geval zijn huisknecht Jonas Rouse.²²

In retrospect lijkt er inderdaad een selectie aan oosterse boeken in het legaat te zijn terechtgekomen. Er zijn immers ook enkele oosterse boeken in de veiling van zijn westerse boeken terechtgekomen. We kunnen alleen maar gissen naar de reden waarom deze boeken niet in het legaat van de universiteit zijn terechtgekomen.

Ook de Griekse en Latijnse manuscripten in de nalatenschap waren trouwens niet álle Griekse en Latijnse manuscripten die hij in bezit had gehad. In de veilingcatalogus van Scaligers leerling Janus Rutgersius (1589-1625) uit 1630 vinden we bijvoorbeeld in de rubriek handschriften onder Folio 5 een manuscript van de werken van Archimedes met daarin een groot aantal annotaties van Scaliger.²³

6.3 De veilingcatalogus van 1609

De veilingcatalogus van de bibliotheek van Scaliger met de titel *Catalogus librorum bibliothecae Illust. Viri Iosephi Scaligeri [...]*²⁴ werd in 1609 in Leiden gedrukt door Thomas Basson.²⁵ [Afb. 30] De catalogus bevatte al zijn boeken, met uitzondering van het legaat. Lodewijk Elsevier (1540-1617) trad namens de Rouse als veilinghouder op.

deelden in de erfenis van Scaliger, zoals de theoloog Franciscus Gomarus (1563-1641), die een stapel Chinees papier ontving. Mogelijk waren dit blanco vellen papier. Zie ook: H.J. de Jonge, 'The Latin Testament of Scaliger, 1607', *Lias* II (1975) 2, pp. 249-263. Er zijn tot nu toe door mij 128 boeken uit het bezit van Scaliger getraceerd die niet in de veilingcatalogus van 1609 zijn opgenomen. Een deel ervan is in verschillende bibliotheken terecht gekomen, zoals een exemplaar van Galenus' [...] *Opera omnia ad fidem complurium & perquam uetustorum exemplarium ita emendata [...]* (Bazel 1538). Zie: M.H.H. Engels, 'Galenus en andere medische werken in de Franeker academiebibliotheek' in: *Boeken verzamelen. Opstellen aangeboden aan mr. J.R. de Groot bij zijn afscheid als bibliothecaris der Rijksuniversiteit te Leiden*. Leiden 1983, p. 139.

²² 'Quant aux livres qui resteront apres les Sieurs Mylius, Heynsius, Baudius et autres miens amis [...] ie veux que Jonas Rouse les vende a l'encan, et que l'argent qui en proviendra de la vente, soit totalement a luy.' French Testament of 1608, UBL Codex Perizonii Q n 5, ff. 39-44; De Jonge, *Latin Testament*. (1975) 2, pp. 249-263 en 'Testament de Joseph Scaliger [18 Novembre 1609 (sic!)]' in: A. Magen, *Documents sur Jules-César Scaliger et sa famille*. Agen 1875, pp. 75-81. Deze versie is waarschijnlijk afgeschreven van het testament uit de papieren van de familie Scaliger dat via Cécile Poizat († 1888), de laatst levende Scaliger-telg, uiteindelijk in 1900 in de American Philosophical Society is terecht gekomen. Het testament dat door Magen is gepresenteerd, bevat veel onjuistheden.

²³ *Catalogus Bibliothecae [...]* Iani Rutgersii Dordraceni [...]. Leiden 1630, p. 118. Rutgersius, die tot Scaligers favoriete leerlingen behoorde, bezat volgens het voorwoord in de catalogus een aanzienlijk aantal annotati van Scaliger. Deze exemplaren worden echter niet als zodanig aangeduid in de catalogus, zodat niet kan worden vastgesteld om welke titels het precies gaat. Met dank aan professor P.G. Hoftijzer die mij op het manuscript van Archimedes in de catalogus van Rutgersius attendeerde.

²⁴ De veilingcatalogus bevatte ca. 1700 westerse boeken uit de bibliotheek van Scaliger. Daaraan moeten we circa 300 boeken worden toegevoegd die voor de veiling plaatsvond door leerlingen en vrienden mochten worden uitgezocht.

²⁵ Er zijn slechts vier exemplaren van deze Veilingcatalogus 1609 overgeleverd. Deze exemplaren bevinden zich in de collecties van de Universiteit van Kopenhagen [Collectie Older, Cat. 79^{II}, -39, dl. I (4)], de Bibliothèque nationale te Parijs [Q 2261; ff. 2B3 en 2B4 ontbreken in dit exemplaar], Biblioteca Angelica, Rome [Z. 12.2/1] en in de Russische Staatsbibliotheek, [signatuur Mk IV lat. 4°]. De exemplaren van de catalogus in de Königliche Bibliothek Dresden en de Universiteitsbibliotheek van Kiel (de laatste bevatte gegevens van de namen van de kopers en de behaalde prijzen) zijn verloren gegaan tijdens de Tweede Wereldoorlog. Van het exemplaar dat in Kiel werd bewaard is een fotokopie in de UBL aanwezig onder signatuur 20651 F 25. Zie: De Jonge, *Auction Catalogue*. 1977. Zie voor een volledige bibliografische beschrijving van de Veilingcatalogus 1609: Van Selm,

CATALOGVS
LIBRORVM
BIBLIOTHECAE
Illust. Viri
IOSEPHI SCALIGERI
IVL. CÆS. F.
Quorum auctio habebitur in ædibus
LYDOVICI ELZEVIIRII, bibliopol.
Lugd. Bat. ad diem 11. Martij.

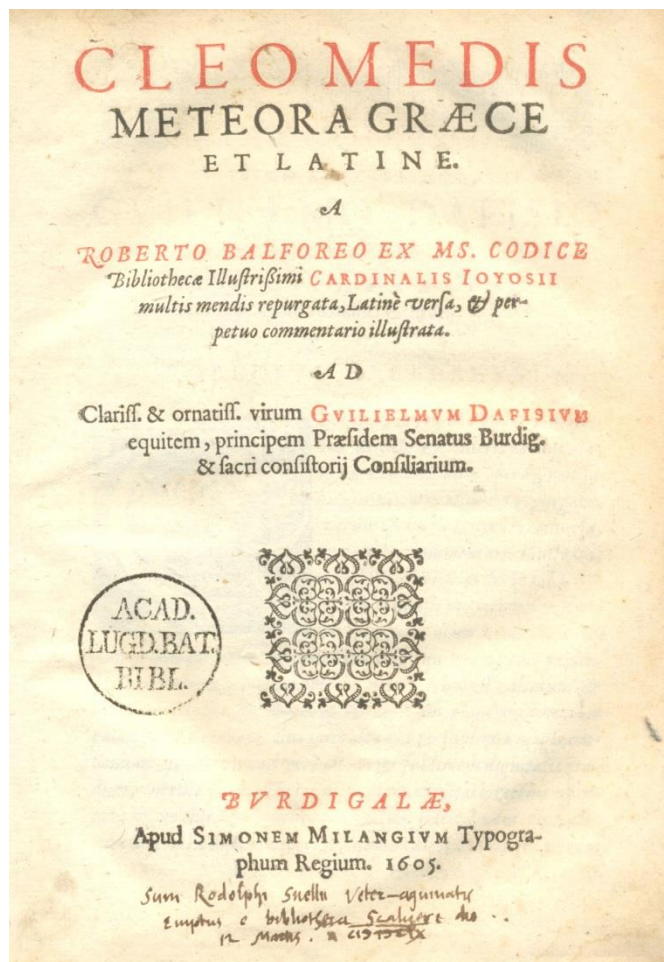
LVGDVNI BATAVORVM,
Ex Officina THOMÆ BASSON, 1609.

30. Titelblad van de *Catalogus librorum Bibliothecae Illustr. Viri Iosephi Scaligeri*. Leiden 1609.
[Universiteitsbibliotheek van Kopenhagen, Collectie Older, Cat. 79^{II}, -39, dl. I (4).]

De veiling vond bij Elsevier in de winkel plaats, volgens de titelpagina van de catalogus op 11 maart 1609. We weten niet zeker of de veiling meerdere dagen duurde, maar dat is waarschijnlijk. In de catalogus staat: 'Dese Boecken salmen *beginnen* [mijn cursivering, KvO] te vercoopen, op den 11. Martij 1609 tot Leyden, ten huysen van Loys Elzevier'. De hoogleraar wiskundige, Rudolph Snellius (1546-1613), kocht in de veiling een exemplaar van de *Cleomedis Meteora Graece et Latine* en tekende in het boek aan dat hij het had gekocht op 12 maart.²⁶ [Afb. 31]

Menighte treffelijcke Boecken. 1987, pp. 161-162; A. Willems, *Les Elzevier. Histoire et annales typographiques*. Brussel 1880, p. lvii; J. van Dorsten, *Thomas Basson 1555-1613. English Printer at Leiden*. Leiden 1961, Checklist nr. 153.

²⁶ Volgens de inscriptie op het titelblad 'die 12 Martis MDCIX' van het exemplaar van *Cleomedis Meteora Graece et Latine* [...]. Bordeaux, Apud Simonem Milangium, typographum regium, 1605, dat Snellius uit de veiling kocht [UBL 758 C 26]. Het boek is opgenomen in de Veilingcatalogus 1609, op p. 12.

31. Titelblad van *Cleomedis Meteora Graece et Latine* [...]. Bordeaux 1605. Volgens een inscriptie van Rodolphus Snellius in het exemplaar van *Cleomedis* (1605), dat hij in de veiling van de Westerse boeken van Scaliger kocht, zette de veiling zich na de eerste dag voort op 12 maart. [UBL 758 C 26].

Het verschil tussen Scaligers collectie boeken die ter veiling ging en de collectie in het legaat is helder. De catalogus vermeldt dat een deel van Scaligers bibliotheek, te weten zijn boeken in oosterse talen plus de Latijnse en Griekse manuscripten, buiten de veiling is gehouden en aan de Leidse universiteitsbibliotheek is geschonken. Dat gold ook voor de boeken die Scaliger aan vrienden had geschonken.²⁷

Welke boeken zaten er in de veilingcatalogus en over hoeveel exemplaren hebben we het? Afgezien van de 175 geannoteerde boeken of *annotati* die in de catalogus zijn voorzien van een asterisk (*),²⁸ blijkt nauwelijks dat we te maken hebben met de bibliotheek van een bijzonder geleerde.²⁹ Het formaat van de catalogus is in quarto, het gangbare formaat voor

²⁷ In de Veilingcatalogus 1609 wordt op p. A1 vermeld: 'Sciat Lector: Illustrissimum Virum Testamento legasse omnes suos libros Hebraicos, Syriacos, Arabicos & aliarum linguarum orientalium, itemque manuscriptos codices Graecos & Latinos, Bibliothecae Academiae Leidensis: praeter alios nonnullos libros quos amicis reliquit: quod hic admonendum duximus, ne maiorem librorum copiam desideres in hoc Catalogo.'

²⁸ Veilingcatalogus 1609, p. A1 verso staat vermeld: '* Significat aliquid in eisdem libris ab Illustrissimo Scaligero notatum esse.'

²⁹ Zie voor andere beschrijvingen en algemene kenmerken van de Nederlandse veilingcatalogi uit de zeventiende eeuw: Van Selm, *Menigte treffelijcke Boecken*. 1987, hoofdstuk 2.

veel gebruiksdrukwerk rond 1600. Ook de indeling van de catalogus is de meest gangbare indeling die we kennen van veilingcatalogi uit die tijd: eerst naar discipline corresponderend met de indeling van de universitaire faculteiten en vervolgens naar formaat. De theologische boeken staan vooraan in de catalogus, beginnend met de folioformaten gevolgd door de overige formaten benoemd in volgorde van grootte. Hierna volgen Scaligers juridische, medische, filosofische, wiskundige en historische boeken. Daarna volgen de klassiek-filologische werken en de teksten van klassieke auteurs. Vervolgens worden de boeken in de verschillende volkstalen en de ongebonden boeken beschreven. Als laatste categorie zijn Scaligers globes, landkaarten, astronomische instrumenten en zijn schrijftafel toegevoegd.

Tot slot bevat de catalogus ook nog wat boeken uit andere bibliotheken die qua onderwerp aansluiting vinden bij de rest, maar niets met de collectie van Scaliger te maken hebben.³⁰ Het totaal aantal boeken in de veilingcatalogus telt volgens De Jonge 1706 exemplaren; Van Selm komt in zijn beschrijving tot een ander aantal, namelijk 1383 kavels.³¹

Tabel 2

Overzicht van Scaligers geveilde boeken per categorie naar H.J. de Jonge

Scaligers westerse bibliotheek bevatte vooral veel historische en filologische boeken. In Scaligers oosterse legaat zien we later een zelfde nadruk op deze rubrieken.

Theologici	187
Juridici	41
Medici et Philosophi	147
Mathematici	83
Historici, chronologici, geografici	315
Oratores, Philologi, etc.	311
Poetae et Poetici	448 ³²
Libri Linguarum Vulgarium	174
Totaal ³³	1706

We zien in De Jonges overzicht een groot aantal boeken op het gebied van historische en klassieke teksten (tabel 3). Ze maken bijna tweederde van Scaligers bibliotheek uit. Het aantal boeken in het Latijn en Grieks is, zoals te verwachten in een bibliotheek van een geleerde, in de meerderheid. Daarna volgen 85 boeken die in Scaligers moedertaal het Frans

³⁰ Dit wordt in de catalogus als volgt verantwoord: 'Libri qui in Appendice continentur, pro materiae ratione, inter Catalogi praecipui Libros vendentur opportuné'.

³¹ Van Selm, *Menighte treffelijcke Boecken*. 1987, p. 115 (tabel 2). Op pagina 161 vermeldt Van Selm een totaal van ca. 1801 kavels boeken in de catalogus, dus inclusief 407 boeken die niet uit de bibliotheek van Scaliger afkomstig waren. De rest van Scaligers kavels (namelijk 11 kavels) betreft de globes etc. Van Selm telde de kavels en niet de afzonderlijke titels om de vergelijking met andere veilingcatalogi mogelijk te maken. Een kavel kan namelijk uit meerdere titels bestaan.

³² Waarschijnlijk is dit aantal onjuist weergegeven, want bij natelling stel ik een aantal van 241 gebonden boeken vast (+ 41 ongebonden titels).

³³ De Jonge, *The Auction Catalogue of the Library of J.J. Scaliger*. Utrecht 1977, p. 4.

zijn gedrukt, ca. 6 % van de collectie. De overige boeken zijn overwegend in andere westerse talen gedrukt: Spaans, Italiaans, Nederlands, Duits en Engels.³⁴ Ook al werden de oosterse boeken buiten deze veiling gehouden, toch bevat de veilingcatalogus een aantal titels die op basis van de bibliografische beschrijving eigenlijk in de oosterse collectie thuishoren, zoals enige boeken in het Armeens aan het eind van de catalogus. De veilingcatalogus geeft een schat aan informatie over de omvang van Scaligers totale bibliotheek. Die omvatte 1.706 westerse boeken, waarvan bijna 80% in het Latijn waren gesteld³⁵ Verdelen we dat aantal over de vier faculteiten, dan zien we dat teksten van klassieke auteurs, de rubriek *Poetae et poetici* en *Oratores et philologi* samen met de historische boeken de grootse groep vormen. Daarna volgden de theologische boeken. De afdelingen medische, filosofische, mathematische en juridische boeken zijn kleiner in aantallen, maar niet minder belangrijk. De nadruk die Scaliger in zijn verzameling legde op andere aandachtsterreinen dan de theologie, is in overeenstemming met zijn Leidse opdracht: hij werd door de universiteit aangesteld om de geschiedenis van de Latijnse taal, de oudheden en historie te onderzoeken. Theologische boeken gebruikte hij overwegend als bronnenmateriaal en als hulpmiddel bij zijn historisch tijdrekenkundig onderzoek.

De *annotati* van Scaliger vormden een aparte categorie waarvoor tal van geleerden tijdens de veiling bijzondere belangstelling toonden. Zelfs onder een latere generatie geleerden was er nog belangstelling voor deze *annotati*, zoals blijkt uit de verzamelwoede die Isaac Vossius en Nicolaas Heinsius voor deze boeken aan de dag legden.³⁶ De Leidse bibliotheek verwierf uit de veiling slechts zo'n tien geannoteerde boeken uit het bezit van Scaliger.³⁷ Later is dat verlies een beetje goedgemaakt toen Heinsius als bibliothecaris van de Leidse bibliotheek in 1631 via de tussenkomst van de geleerde en diplomaat David le Leu de Wilhem (1588-1658) alsnog de hand wist te leggen op een aantal boeken uit Scaligers bibliotheek.³⁸

³⁴ Van Selm, *Menighte treffelijcke Boecken*. 1987, p.115 (tabel 2).

³⁵ Van Selm kwam in zijn *Treffelijcke Boecken*. 1987, p. 115 op een totaal van 1383 volumes in de Veilingcatalogus 1609. De in de tekst gegeven aantallen zijn gebaseerd op De Jonge, *Auction Catalogue*. 1977, p. 4.

³⁶ Volgens F.F. Blok, *Contributions to the History of Isaacs Vossius Library*. Amsterdam, Londen 1949, p. 24 bezat Vossius in 1656 circa 24 door Scaliger geannoteerde boeken. Volgens Blok, *Nicolaas Heinsius in dienst van Christina van Zweden*. Delft 1949, p. 125 had Nicolaas Heinsius meer dan 200 exemplaren in zijn bezit. De totale omvang van Heinsius' bibliotheek in de veilingcatalogus uit 1682 telde dan 13.000 delen. Een deel van deze geannoteerde boeken kwam via de veiling van de bibliotheek van Heinsius senior in 1655 in het bezit van zoon Nicolaas. Via de veiling van de bibliotheek van Nicolaas Heinsius kwam een deel van de door Scaliger geannoteerde boeken in de Bodleian Library terecht. Zie: W.M. Lindsay, 'Books (containing marginalia) of the Bibl. Heinsiana, now in the Bodleian' in: *Centralblatt für Bibliothekswesen* 18 (1901), pp. 159-163. Het door Blok genoemde aantal van 200 door Scaliger geannoteerde boeken bedraagt in werkelijkheid 121 exemplaren. Zie: E.J. van der Linde, 'Bibliotheca Heinsiana' in: *Het Boek* 11 (1922), pp. 286-287 en J.A. Sibbald, 'The Heinsiana – Almost a Seventeenth-Century Universal Short Title Catalogue' in: Walsby en Constantinidou, *Documenting the Early Modern Book World*. Leiden, Boston 2013, pp. 141-159.

³⁷ Zie het door Petrus Scriverius geannoteerde exemplaar van de Veilingcatalogus 1609 dat tot 1942 in de Universiteitsbibliotheek van Kiel werd bewaard en toen verloren is gegaan. Een fotokopie van deze catalogus is in de UBL [UBL 20651 F 25].

³⁸ Brief van André Rivet aan David de Wilhem van 12 februari 1631 [UBL BPL 293]. Een transcriptie van deze brief is opgenomen in: H.J. Honders, *Andreas Rivetus als invloedrijk gereformeerd theoloog in Hollands bloeitijd*.

De boekbeschrijvingen in de veilingcatalogus van 1609 bevatten een verkorte titel, een vermelding van de auteur en plaats en jaar van uitgave. Soms is ook de naam van een bezorger van de tekst toegevoegd. Het summiere karakter en de gebrekkige aard van de beschrijvingen maakt dat het bepalen om welke titels het hier met volle zekerheid gaat niet altijd mogelijk is. Daardoor is van een aantal titels geen exemplaar te traceren. Ook is soms wel vast te stellen om welke titel het gaat, maar niet precies om welke editie. Dezelfde problematiek deed zich voor bij de bestudering van de lijst met oosterse boeken uit het legaat van Scaliger. De oosterse talen waarin de boeken zijn geschreven vormden klaarblijkelijk net als bij het catalogiseren in de universiteitsbibliotheek, een groot obstakel: de zeventiende-eeuwse catalografen hadden te weinig tijd en talenkennis om accurate titelbeschrijvingen te verzorgen.

Als we de titels in de veilingcatalogus rangschikken naar boeken die gedrukt zijn voor 1593 (het jaar dat Scaliger naar Leiden kwam) en boeken die vanaf 1593 gedrukt zijn, dan komen we tot de volgende verdeling:

Voor 1593: 872 titels
1593 -1609: 844 titels

Dit onderscheid maakt dat we met zekerheid kunnen stellen welke titels in ieder geval door Scaliger zelf in Leiden zijn gekocht of aan hem zijn geschonken. Van de titels van voor 1593 kan niet worden bewezen wanneer en waar deze door Scaliger zijn aangeschaft. Exemplaren die hij in zijn correspondentie voor 1593 vermeldt, behoorden al tot zijn bibliotheek in Frankrijk. Een deel daarvan, inclusief titels die Scaliger niet erg hoog aansloeg zoals enkele boeken van Lipsius, is in Leiden terechtgekomen en in de veilingcatalogus opgenomen. Dit kan een sterke aanwijzing zijn dat Scaliger alle boeken die aanvankelijk nog in Frankrijk waren, naar Leiden heeft laten overbrengen. Verondersteld mag worden dat Scaliger het aantal boeken in zijn bibliotheek ruwweg verdubbelde in zijn Leidse periode, zowel door aankopen als door schenkingen.

6.4 *Het oosterse legaat van Scaliger*

Scaliger stelde voor zijn nalatenschap twee testamenten op, een in het Frans en een in het Latijn. In zijn Franse testament is de schenking als volgt verwoord:

Touchant la bibliotheque, laquelle selon mes petites facultez ie laisse bien fornée, ie legue a l'Academi de cette ville de Leyden tous mes livres de langues estrangeres, Hebraics, Syriens, Arabics, Aethiopiens, lesquels livres sont contenus dans le Catalogue que i'ay adiousté a la copie latine de ce mien testament, et que i'entens estre une partie ou appendence de mon dict testament, ou servir de supplement en façon de codicile.³⁹

Den Haag 1930, pp. 180-181. Met dank aan Forrest Strickland (University of St. Andrews) die mij op deze brief wees.

³⁹ Naar het afschrift van het Franse testament in UBL Codex Perizonii Q n. 5, ff. 39-44.

In zijn Latijnse testament bepaalde Scaliger dat 'De bibliotheca autem, quam pro ratione facultatem satis instructam relinquo, omnes libros Hebraicos, Syriacos, Arabicos, et aliarum orientalium linguarum huic inclitae Lugdunensi Academiae do lego.'⁴⁰ Verder noemt hij in het Latijnse testament ook de schenking van de Latijnse en Griekse manuscripten terwijl dat in het Franse testament achterwege werd gelaten. Voor de uitvoering van de bepalingen bij de schenking aan de universiteit is hoogstwaarschijnlijk Scaligers Latijnse testament gehanteerd.⁴¹

Een paar bronnen geven ons inzicht in de samenstelling van Scaligers legaat. Zo maakte Scaliger bij leven zelf een index van zijn oosterse boeken en legde hij die vast in een codicil. Meteen na Scaligers dood stelde Vulcanius een lijst van Scaligers boeken op en Daniel Heinsius volgt later zijn voorbeeld met een catalogus voor de universiteitsbibliotheek. Hoe kwamen deze drie verschillende catalogi tot stand?

De *Catalogus librorum quos Bibliothecae Iosephus Scaliger legavit* stelde Heinsius samen op basis van het codicil bij Scaligers testament. De catalogus van Scaligers boeken werd opgenomen in de bibliotheekcatalogus van 1612.⁴² Dat Heinsius het codicil gebruikte, weten we uit het volgende voorval. Heinsius werd in 1615 op het matje geroepen door de curatoren vanwege het overschrijden van het bibliotheekbudget. Hierbij werd hem ook met nadruk gevraagd om een nieuwe catalogus van de boeken in de bibliotheek samen te stellen omdat de catalogus van 1612 niet toereikend bleek.⁴³ In de resoluties van 1615 is er dus sprake van een catalogus bij het testament, waarmee alleen Scaligers codicil bedoeld kan zijn.

Nadat de catalogus van 1612 was gepubliceerd, bleef Scaligers lijst in ieder geval nog tot mei 1615 in het bezit van Heinsius.⁴⁴ Wellicht heeft Heinsius de lijst zelfs nooit bij de curatoren ingeleverd. Wat wel vast staat is dat het codicil in de jaren daarna is zoekgeraakt en waarschijnlijk verloren is gegaan.⁴⁵ Het is zeer waarschijnlijk dat Heinsius de titelbeschrijvingen uit Scaligers codicil letterlijk heeft overgenomen in de bibliotheekcatalogus van 1612. Het ontbrak hem namelijk aan talenkennis om de beschrijvingen zelf aan te vullen of te wijzigen, hij deed daarvoor ook geen beroep op andere geleerden. Als de beschrijving van Scaligers legaat in de bibliotheekcatalogus inderdaad een getrouwe 'kopie' is van Scaligers codicil, dan was Scaligers eigen beschrijving van het legaat ook summier en onvolledig. De aanduiding '*Tous mes livres*' was slechts een globale indicatie van *alle* boeken in oosterse talen die Scaliger aan de universiteit schonk. De uiteindelijke selectie zou door iemand anders worden gemaakt, in de geest van Scaligers wens. Het codicil gaf wel enige sturing en houvast, maar voor degene die de uiteindelijke selectie maakte was

⁴⁰ BnF, Ms Dupuy 395, ff. 182r-189r (ook in BnF Ms Dupuy 663, ff. 5r-8r); De Jonge, *Latin Testament*. (1975), nr. 2, p. 258.

⁴¹ De Jonge, *Latin Testament*. 1975, p. 260, noot 19.

⁴² [D. Heinsius], *Catalogus librorum Bibliothecae Lugdunensis. Praefixa est Danielis Heinsii Bibliothecarii [...]* oratio. Leiden 1612, p. 78 e.v. 'Catalogus librorum quos Bibliothecae Iosephus Scaligeri legavit'. In deze catalogus worden naast de oosterse boeken en manuscripten ook 40 Griekse en Latijnse handschriften uit het legaat beschreven.

⁴³ Resoluties van Curatoren van 7/8 mei 1615 in: Molhuysen *Bronnen* II. 1916, p. 59: 'Is vorder den voors. D. Heynsio gelastet in handen van C.[uratoren] ende B.[urgemeesters] te leveren het testament *metten Catalogus der boecken* (mijn cursivering) aan de Universiteit by den Heer Josepho Scaligero sa[liger] gemaect om 't allen tijde den selven te mogen confereren jegens de casse der Bibliotheecque.

⁴⁴ Volgens Molhuysen, *Bronnen* II. 1916, p. 59.

⁴⁵ De Jonge, *Auction Catalogue*. 1977, p. 3.

het zeker geen volledig overzicht van de boeken die Scaliger specifiek wilde schenken. Nu waren voor deze selectie de meeste boeken in vreemde talen makkelijk te herkennen vanwege de exotische schriftsoorten. Maar boeken waarin zowel westers als oosters schrift voorkwam, werden uiteindelijk wisselend wel en niet voor opname in het legaat geselecteerd. Andere boeken werden per ongeluk over het hoofd gezien en kwamen niet in het legaat terecht maar in de veilingcatalogus. Dat deze catalogus annex codicil niet meer bestaat, is een groot gemis. Gelukkig kunnen we nog wel terugvallen op een andere vroege catalogus van de oosterse boeken en handschriften uit Scaligers bibliotheek. Die catalogus stelde Bonaventura Vulcanius op, waarover in het volgende hoofdstuk meer.

Voor zover wij weten maakte Scaliger tijdens zijn verblijf in Leiden geen catalogus van zijn boekenbezit op het door de door hem opgestelde boekenlijst in het codicil na. We weten ook niet zeker of Scaliger het codicil zelf samenstelde, maar dit ligt wel voor de hand. Scaliger was zeer op zijn bibliotheek gesteld en zorgde goed voor zijn 'kinderen'. Tekenend is Scaligers bezorgdheid bij het overbrengen van zijn boekenbezit van de Breestraat naar zijn nieuwe onderkomen aan de Pieterskerkgracht. Zijn angst om boeken te verliezen neemt soms panische vormen aan. Dat was het geval toen een bediende een door hem geannoteerde editie van Plautus uit zijn bibliotheek ontvreemde. De geleerde kreeg dit boek pas een half jaar later weer terug na betaling van een flinke som losgeld.⁴⁶

Scaligers legaat gaf de universiteitsbibliotheek in de vroege zeventiende eeuw meer aanzien en zo werd het legaat ook behandeld. Voor de nog relatief jonge universiteitsbibliotheek vormde de verwerving van het oosterse legaat een hoogtepunt, in het bijzonder voor bibliothecaris Daniel Heinsius.⁴⁷ Heinsius verafgoodde Scaliger. Zijn waardering voor de overleden geleerde vinden we terug in enkele teksten en gedichten van zijn hand, die hebben bijgedragen aan de mythvorming rond Scaliger. Heinsius kreeg van de universiteit toestemming om een kast met deuren te laten maken waarin Scaligers collectie kon worden ondergebracht.⁴⁸ In deze kast die *Arca Scaligerana* werd gedoopt, kreeg het legaat van Heinsius' idool en leermeester een gepaste plek in de bibliotheek.⁴⁹ Al langer zijn wetenschappers het erover eens dat Scaligers legaat oosterse boeken en handschriften een grote aanwinst is geweest voor de Leidse Academie en voor de wetenschap.⁵⁰ Vooral de waarde van de manuscripten wordt benadrukt, de gedrukte boeken blijven vaak buiten beschouwing. Dit beeld is de afgelopen jaren wel iets

⁴⁶ *Correspondence* 1602 08 04 aan Dupuy; A.M. Blair, *Too much to Know. Managing Scholarly Information before the Modern Age*. New Haven, London 2010, p. 107 & 114, waarin een verwijzing naar Tamizey de Larroque, *Lettres françaises inédites*. Agen 1879, p. 341.

⁴⁷ Johannes Meursius nam in de *Illustrium Hollandiae Westfrisiae ordinum alma Academia Leidensis* [...]. Leiden 1625 de gegevens over de verdeling van Scaligers nagelaten boeken over uit de editie Leiden 1614 waarin op pagina 189 staat: 'Nullus vero extat auctor, sive Graecus sive Latinus, in quem non plurima notarant, quae partim in librorum suorum marginibus, qui in auctione sunt distracti; partim in Gallia in amicorum libris notaverat. Partim vero ex legato ejus Bibliotheca publica Lugduno-Batava adhuc servat.'

⁴⁸ Resoluties van Curatoren 8/10 februari 1609: 'Heynsius by desen expresselyck wort geauthoriseert, met last om opte bibliothecque te doen maecten een casse op hem selven ende aldaer besloten in te stellen de voors. boecken, ende mede dat de voors. Heynsius aen de C. ende B. sal leveren dubbelt van de voors. catalogue ofte inventaris om onder de papyeren ende chartres van de voors. C. ende B. bewaert te worden.' in: Molhuysen I, p. 183. Deze catalogus of inventaris werd niet teruggevonden in het archief van de universiteit.

⁴⁹ Uitingen van Heinsius' lof op de uitgebreide talenkennis van zijn leermeester zijn te vinden in zijn historiestuk over de moord op Willem van Oranje, *Auricus, Sive Libertas Saucia*. Andreas Clouck, Leiden 1602 en in een epigram *In Iosephi Scaligeri* in: [J. Meursius], *Illustris Academia Lugd-Batava: id est Virorum clarissimorum icones, elogium ac vitae, qui eam scriptis suis illustrarunt*. Leiden 1613, p. Xii.

⁵⁰ Cf. Juynboll, *Zeventiende-eeuwse beoefenaars*. 1931, p. 49.

bijgesteld.⁵¹ Duidelijk is dat Scaligers verzameling nagelaten boeken en handschriften gelijk al in hoge mate bijdroeg aan de bekendheid van de bibliotheek. Reizigers vanuit heel Europa kwamen in groten getale naar de Leidse bibliotheek, alleen al om de *Arca Scaligerana* te aanschouwen.⁵²

6.5 Heinsius en de Arca Scaligerana

In mei 1609, nog geen vier maanden na Scaligers overlijden, werden Scaligers oosterse boeken in de *Arca Scaligerana* in de bibliotheekruimte geplaatst. Scaliger had in zijn testament niet bepaald hoe zijn oosterse boeken in de universiteitsbibliotheek bewaard zouden moeten worden. We mogen dus aannemen dat Heinsius, als zelfbebenoemde *custos* van het intellectuele erfgoed van Scaliger en als bibliothecaris van de universiteit, de *Arca* bedacht en ook opdracht gaf voor de praktische uitvoering van de kast. Er is geen bewijs voor, maar het lijkt er op dat Heinsius zelf de naam *Arca Scaligerana* aan de kast heeft gegeven. Mogelijk haalde hij als geestelijk vader van de *Arca Scaligerana* zijn inspiratie uit de *Satiren* van Horatius. Heinsius werkte in het eerste decennium van de zeventiende eeuw namelijk aan een editie van dit boek, dat in 1612 bij Elsevier verscheen. In de eerste satire staat een passage die doet denken aan de laatste levensjaren van Scaliger. Aan het eind van zijn leven wordt Scaliger door jezuïeten beschimpt en bekritiseerd om zijn vermeende adellijke afkomst van de familie Della Scala van Verona zoals hij die beschreven had in zijn *Epistola de vetustate et splendore gentis Scaligerae* [...] van 1594. Het was tegelijk de periode waarin Scaliger beroemder dan ooit was en besloot een deel van zijn bezit aan de universiteit na te laten. Horatius' passage luidt als volgt: 'Populus me sibilat, at mihi plaudo. Ipse domi simul ac nummos contemplar in arca' ofwel 'Het volk beschimpt mij, maar ik bejubel mijzelf in mijn huis terwijl ik het geld in mijn (schat)kist tel'. De passage is niet alleen een metafoor voor Scaligers situatie. Ook het woord *arca* komt erin voor, een verwijzing naar de schatkist vol boeken die Scaligers legaat was. Heinsius maakte van de *Arca* een monument van Scaligers wetenschappelijke roem. Hij liet Scaligers familiewapen op de deur van de *Arca* aanbrengen, wellicht als compensatie, want het wapen kwam nooit op Scaligers graf in de Vrouwekerk, ondanks de uitdrukkelijke wens van de overledene. [Afb. 32]

Tussen de kast en het graf bestaan duidelijke overeenkomsten. De *Arca Scaligerana* in Leiden en de *Arche Scaligere* in Verona, de middeleeuwse graftomben van de Della Scala familie hebben dezelfde symboliek.⁵³ Net als in Verona, fungeerde de *Arca Scaligerana* in de bibliotheek van Leiden als een gedenkteken en eerbetoon aan de glorie van het geslacht Della Scala. Een van de deuren was met het wapen van de Della Scala's versierd, alsof het een grafsteen was. Op deze plek lag echter niet het lichaam van Scaliger, maar bewaarde zijn geestelijke nalatenschap.

De universiteit deed meer om Scaliger te gedenken. Ze hield zijn nagedachtenis niet alleen levend met zijn boeken, maar liet ook een marmeren epitaaf voor zijn graf maken. Zo werd

⁵¹ Vrolijk en Van Ommen, *All my Books*. 2009.

⁵² E. Hulshoff Pol, 'What about the library? Travellers' comments on the Leiden Library in the 17th and 18th centuries' in: *Quaerendo* 5 (1975), pp. 39-51.

⁵³ De stijl en vormtaal van de monumenten in Leiden en Verona verschillen van elkaar. Zie voor een beschrijving van de grafmonumenten in Verona: E. Cheney, *The Tombs of the Scaligers in Verona*, opgenomen als appendix in: *Venice and the Veneto during the Renaissance. The Legacy of Benjamin Kohl*. Ed. by M. Knapp [et al.]. Florence 2014, pp. 451-457.

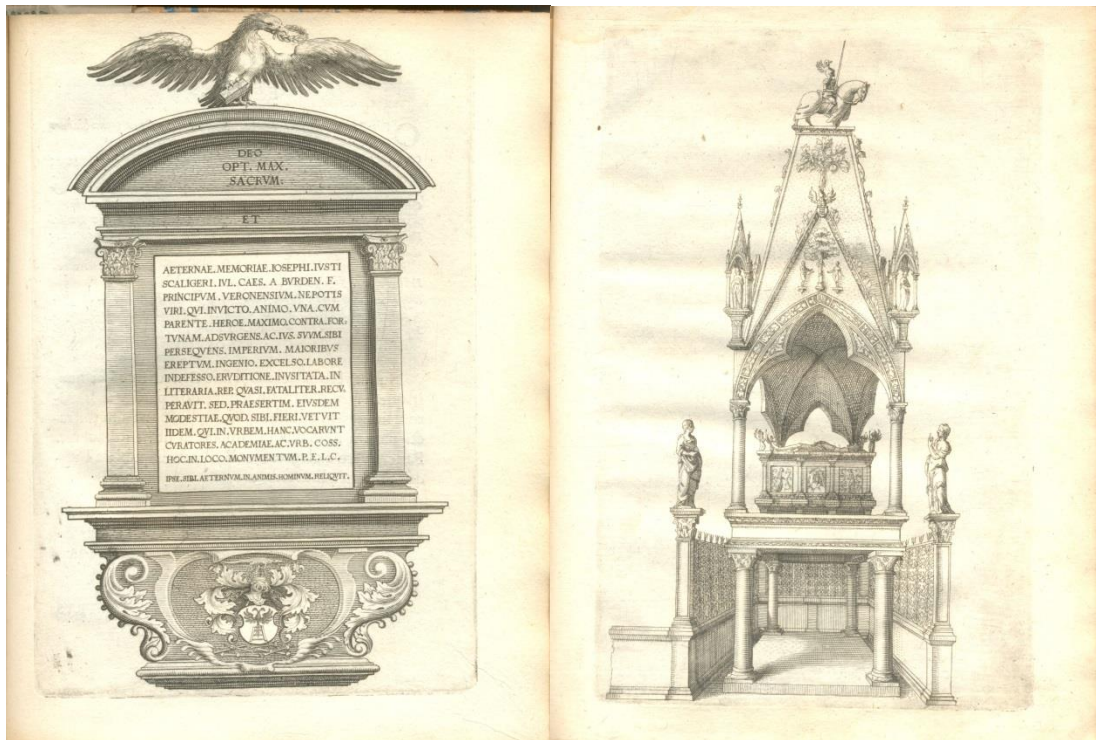
iedere bezoeker van de stad en universiteit in de gelegenheid gesteld om de geleerde bij zijn grafmonument te herdenken. De epitaaf herinnerde zowel aan Scaligers wetenschappelijke prestaties in Leiden als aan de status die hij in Leiden genoot als afstammeling van de familie Della Scala. De epitaaf werd aangebracht in de Vrouwekerk, op een pilaar in de buurt van zijn graf.⁵⁴ Een gegraveerde afbeelding van de epitaaf werd toegevoegd als bijlage op de versozijde van pagina 27, voorafgaand aan de grafrede die Heinsius voor Scaliger.⁵⁵ De tekst van deze oratie eindigt met de instructie ‘Hic monumenta Scaligerorum Veronesa inserantur’, gevolgd door drie gravures van de gotische graftomben van de adellijke familie Della Scala in Verona. Heinsius legde hier duidelijk de relatie tussen de graftomben in Verona en de Arca in Leiden.⁵⁶ De gravures tonen een graftempel met daarin een gisant, een beeld van een liggende overledene onder een baldakijn. Bovenop het geheel staat een ruitersstandbeeld.⁵⁷ De familie Della Scala was beroemd vanwege haar patronage van een aantal schrijvers en kunstenaars tijdens het vroege humanisme. Cangrande II was bijvoorbeeld de patroon van Dante Alighieri en Francesco Petrarca.

⁵⁴ Zie voor een beschrijving van de epitaaf en de platte grafsteen: S.A. Knöll, *Creating Academic Communities. Funeral Monuments to Professors at Oxford, Leiden and Tübingen*. Oss 2003, pp. 413-416. Knöll schrijft het huidige ontwerp van Scaligers epitaaf in de Pieterskerk toe aan Hendrick de Keyser. Deze toeschrijving is incorrect, want het betreft hier een negentiende-eeuwse reconstructie van het originele epitaaf. De Keyser ontwierp wel het oorspronkelijke epitaaf dat in de Vrouwekerk hing.

⁵⁵ Zie het exemplaar van de oratie UBL 568 C 23. Er zijn ook exemplaren bekend waarin de gravures op losse vellen zijn afgedrukt die vervolgens zijn ingebonden in de oratie. Zie bijvoorbeeld het exemplaar van de oratie op ‘groot papier’: UBL 1011 C 14.

⁵⁶ De grafmonumenten die zijn afgebeeld zijn die van Cangrande I (1291-1329), Mastino II (1308-1351) en Cansignorio (1340-1375). De tombe van Cansignorio della Scala is in een weelderige, gotische stijl opgetrokken en is de fraaiste van de drie afgebeelde grafmonumenten. Cansignorio della Scala regeerde over Verona tussen 1359 en 1375. Het monument belichaamt de ultieme verheerlijking van de dynastie van de familie Della Scala.

⁵⁷ G.M. Varanini, red., *Gli Scaligeri 1277-1387. Saggi e schede pubblicati in occasione della mostra storico-documentaria allestita dal Museo di Castelvecchio di Verona, giugno-novembre 1988*. Verona 1988. Deze tombes, en zes van andere leden van de familie, staan op het plein voor de privékapel van de Della Scalas, de romaanse kerk van Santa Maria Antica in Verona.

32. Afbeeldingen van het epitaaf voor Scaliger en van een van de grafmonumenten van de Della Scala's in Verona. [UBL 116 B 15 en UBL 1011 C 14].

Zijn leven lang haalde Scaliger zijn adellijke familiegeschiedenis aan om daarmee zichzelf te verheerlijken. Aan het einde van zijn leven werd die status nog belangrijker voor hem. In 1604 kwam Scaliger via Federicus Cerutus (1541-1611) in contact met Cesare Nichezzola, een jeugdvriend van Scaligers vader uit Verona. Nichezzola hielp Scaliger ter plekke aan materiaal om zijn familiegeschiedenis te onderbouwen.⁵⁸ Deze Nichezzola voorzag Scaliger van tekeningen van de grafmonumenten van zijn vermeende voorvaders. De afbeeldingen die Nichezzola aan Scaliger stuurde zouden een plek krijgen in de uitgave van de *Confutatio*. Die uitgave was Scaligers antwoord op Schoppius' *Scaliger Hypobolimaeus*, de feitelijk correcte aanval van Schoppius op Scaligers vermeende afstamming van de Della Scala's.⁵⁹ Met zijn publicatie beargumenteerde Caspar Schoppe (1576–1649) dat Scaligers familiegeschiedenis uit een web van leugens bestond. Hij voerde argumenten aan waarom Scaligers aanspraak op de afstamming van de familie Della Scala onterecht was en een bedenkfel van zijn Scaligers vader betrof. De afbeeldingen van de drie grafmonumenten van de Della Scala's werden niet in de *Confutatio* opgenomen, De tekeningen zijn vermoedelijk na het vervaardigen van deze gravures verloren gegaan.

In de lijkrede die Heinsius voor Scaliger schreef benadrukt hij niet alleen zijn adellijke afkomst maar ook zijn heldenstatus. Het was onderdeel van een groter programma. De tekst

⁵⁸ *Correspondence* 1604 02 25 van Pereisc. Er werd zelfs een tweede set met tekeningen vervaardigd, die lange tijd in Verona achterbleef maar in mei 1606 via Peiresc aan Scaliger werd gestuurd. Zie ook *Correspondence* 1606 05 30 aan Labbaeus en 1604 02 25 van Peiresc. Ook deze tekeningen zijn waarschijnlijk verloren gegaan.

⁵⁹ D. Heinsius en J.J. Scaliger, *Hercules tuam fidem sive Munsterus hypobolimaeus. Id est, satyra Menippea de vita, origine, et moribus Gasperis Scioppii Franci. Accessit huic accurata Fabulae Burdoniae confutatio* (Leiden, Johannes Patius 1608). Ook met deze publicatie leverde Scaliger geen overtuigend bewijs voor zijn eerdere beweringen rond zijn afstamming. Het zou de laatste publicatie van de hand van Scaliger zijn.

van de lijkrede is eigenlijk een voortzetting van twee teksten, Heinsius' *Hercules tuam fidem sive Munsterus hypobolimaeus* [...] uit 1608⁶⁰ en Scaligers eigen *Confutatio* in de tweede druk van de *Hercules*, ook uit 1608. De vergelijking tussen Scaliger en de heldenstatus van Hercules was bedoeld om Scaligers prinselijke afstamming van de familie Della Scala te ondersteunen.⁶¹ Heinsius verdedigde Scaligers belang, voerde zijn wensen uit én was nauw betrokken bij het behoud van Scaligers eer. Heinsius beschouwde bij deze taken Scaligers legaat en de *Arca* primair als een machtig wapen om de vijanden van Scaliger te bestrijden en hun aanvallen op zijn leermeester af te weren. Het wetenschappelijke gebruik van het legaat door de geleerden aan de Leidse universiteit – overeenkomstig Scaligers aanwijzingen – was klaarblijkelijk in Heinsius' ogen van minder belang.

6.6 De introductie van de *Arca Scaligerana* in de Leidse universiteitsbibliotheek

De eerste vermelding van de term *Arca* vinden we, zonder de toevoeging *Scaligerana*, terug op een gravure van Willem van Swanenburgh, naar een tekening van Jan Cornelis Woudanus van de universiteitsbibliotheek uit 1610. [Afb. 33] Op het randschrift staat: 'Arcis vera ixnographia': de *Arca* naar de werkelijkheid afgebeeld.⁶² De afbeelding toont een kast rechts op de voorgrond die bijzonder is door zijn afmeting en deuren met ornamentiek. Zonder twijfel hebben tijdgenoten de kast meteen herkend als de thuishaven van Scaligers legaat. Hoewel de kast voor de Leidse bibliotheek een noviteit was, is de uitvoering geïnspireerd op Romeinse en middeleeuwse voorbeelden. Het was van de zesde tot de dertiende eeuw gewoon om waardevolle manuscripten op te bergen in een afsluitbare kast of kist, een zogeheten *armarium*.⁶³ Het perspectief in de prent van Woudanus stuurt het oog naar de achterwand van de zaal. Daar zien we twee manshoge portretten van de stichter van de Universiteit Leiden, Willem van Oranje en zijn zoon Maurits. Ter weerszijde van de portretten zien we twee gesloten kasten. Deze waren speciaal gereserveerd voor het opbergen van handschriften en boeken in kleine formaten. Ondanks het perspectief blijft de blik hangen op het tafereel rechts vooraan. Niet alleen omdat daar een paar figuren druk met elkaar in gesprek is, ook omdat de bijzonder gedecoreerde kast de aandacht opeist.⁶⁴ Heeft de tekenaar onze blik willen sturen naar een belangrijker onderdeel van de bibliotheek: de *Arca Scaligerana*?

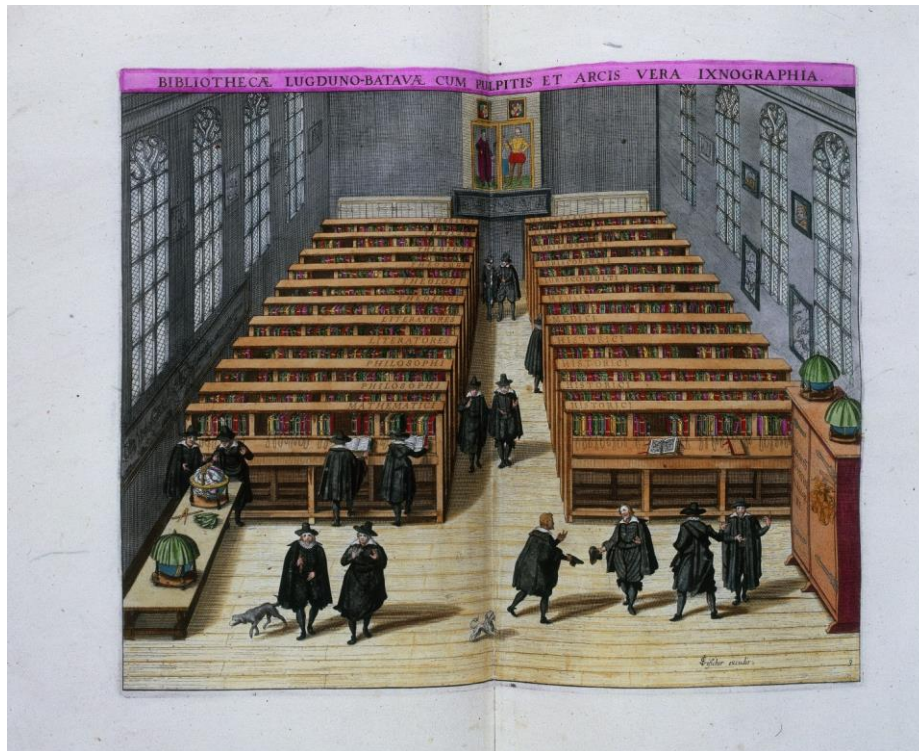
⁶⁰ Ook Baudius vergeleek Scaliger met de mythologische held Hercules, 'die de afschuwelijke Hydra verpletterde', duidend op Scaligers vijanden onder de jezuiten, en dan met name op Schoppe. Cf. D. Baudius, *Oratio funebris dicta honori & memoriae maximi virorum Iosephi Iusti Scaligeri*. Leiden 1609, p. 13. Cf. Willems, *Les Elzevier*. 1880, nr. 53.

⁶¹ De Franse koningen hebben de aanspraak op de adelstand van de familie Scaliger altijd gesteund. Jacques-Auguste de Thou noemde Scaliger Sr. 'Julius Caesar, Filius Benedicti Veronensium principis' (Julius Caesar, zoon van Benedictus, prins van Verona).

⁶² Bovenin de gravure staat geschreven: 'Bibliothecae Lugduno-Batavae cum pulpitis et arcis vera ixnographia.'

⁶³ J.W. Clark, *The Care of Books. An Essay on the Development of Libraries and their Fittings, from the Earliest Times to the End of the Eighteenth Century*. Cambridge 1902 (repr. 2009), pp. 40-43. Clark vermoedt dat dergelijke kasten ten tijde van de Romeinen in gebruik waren en verwijst ook naar een aantal literaire bronnen, waaronder Plinius de Jongere.

⁶⁴ De kast stond in de bibliotheek, rechts van de ingang. We zien de bibliotheekruimte op de prent dus vanuit de ingang.

33. De Universiteitsbibliotheek in 1610 met op de voorgrond rechts de *Arca Scaligeri*, gravure door Willem van Swanenburg naar Johannes Cornelisz. Woudanus in het *Stedeboek der Nederlanden* (1649). [Collectie Nederlands Scheepvaartmuseum Amsterdam].

Op de linkerdeur van de kast staat de tekst LEGATUM IOSEPHI SCALIGERI, op de rechterdeur prijkte het familiewapen van de Della Scala's. Op de kast staan twee door stofkappen bedekte globes, die Scaliger ook aan de bibliotheek had nagelaten.⁶⁵ Wat we op de gravure niet zien is het portret van Scaliger dat in een vergulde lijst boven de *Arca* hing.⁶⁶ Op dit

⁶⁵ Scaligers aard- en hemelglobe vervaardigd door Willem Jansz. Blaeu in 1602 (met een doorsnede van 14 Zoll.= ca. 28-30 cm) zijn volgens Du Rieu, *Portretten en testament*. 1880-81 uit de kelders van de universiteitsbibliotheek aan het Rapenburg in 1868 overgebracht naar de Leidse Sterrewacht, waar ze later zijn verdwenen. Zie: F. Kaiser, Hrsg., *Annalen der Sternwarte in Leiden* II. Den Haag 1870, p. 5; P.J.H. Baudet, *Leven en werken van Willem Janszoon Blaeu*. Utrecht 1871, p. 40 en p. 150. Zie voor enkele voorbeelden van vroege zeventiende-eeuwse globes: P. van der Krogt, *Globi Neerlandici. The Production of Globes in the Low Countries*. Utrecht 1993, pp. 501-505; S. Sumira, *Globes: 400 Years of Exploration, Navigation, and Power*. Chicago, Londen 2014, pp. 54-59.

⁶⁶ Het portret is gemaakt door Daniel Hagiensis, waarschijnlijk Daniel van den Queborn (circa 1552- circa 1602), de uit Antwerpen afkomstige hofschilder van prins Maurits. De wens om de bibliotheek met geschilderde en gegraveerde portretten van geleerden te versieren bracht Merula in zijn Memorandum aan de curatoren van 1597-1602 naar voren. Losse pagina's in UBL AC 41, gepubliceerd door E. Hulshoff Pol als Appendix B bij het artikel 'The Library' in: *Leiden University*. 1975, pp. 446-448. Zie ook Van Royen, *Schriftelijk rapport 1741*, p. 16: 'Opdracht tot het schilderen van de portretten van vader en zoon Dousa, Lipsius, Johannes Heurnius en Franciscus Junius (en tevens van Janus Secundus en Erasmus) '[...] gelijk het portrait van den Heer Scaliger in een vergulde lijst, even als de vijf voorgemelde Heeren is gevat, en bij de kas zijner manuscripten geplaatst.' Blainville vermeldt in zijn *Travels through Holland, Germany, Switzerland: and other parts of Europe; but especially Italy*. Londen, 1743-1745: Vol. I, pp. 21-22: 'Its Library, tho' inferior to many others in Europe, is however very considerable, having been augmented at different times by the private libraries of several learned Professors, and amongst others by that of the celebrated Joseph Scaliger. [...] A portrait of him is carefully preserved in the public library.' Hieruit wordt helaas niet duidelijk of het portret toen nog boven de *Arca* hing.

portret, een schenking van Scaliger aan de bibliotheek, is de geleerde afgebeeld met om zijn hals een gouden penning die hij op 25 juni 1594 van de Staten-Generaal kreeg bij de aanbidding van zijn werk *De emendatione temporum*.⁶⁷ Dit portret was een eerbetoon aan Scaliger.⁶⁸ Het vormde samen met de kast tot een ensemble dat geheel in het teken stond van de Scaliger-cultus.

6.7 De nawerking van Scaligers legaat

De eerste twintig jaar na zijn dood zou Scaligers legaat zo goed als onaangetast blijven. De bibliotheek was in 1609, ondanks de bezoekers die we op de gravure van Woudanus zien afgebeeld, verboden terrein voor studenten. Ook de meeste hoogleraren en andere bezoekers werden door bibliothecaris Daniel Heinsius uit de bibliotheek geweerd. Pas na het overlijden van Heinsius in 1655 vervalt deze strenge controle en ligt de weg naar de *Arca* volledig open voor de wetenschap. Antonius Thysius jr., die in 1653 als bibliothecaris werd aangesteld als Heinsius' opvolger voerde in de periode 1655-1665 een veel liberaler en tegelijkertijd meer gestructureerd beleid. Ook onder Thysius' opvolger Johannes Fredericus Gronovius groeide het belang van de oosterse collecties binnen de bibliotheek. Dat was helemaal het geval na de aanwinst van het *Legatum Warnerianum*, waarvan het eerste gedeelte in december 1668 in Leiden aankwam.⁶⁹

De *Arca Scaligerana* was weliswaar het eerste tastbare bewijs van een herinneringscultus rond een geleerde van de universiteit, een lang leven was de faam van de *Arca* helaas niet beschoren. Al vrij spoedig nadat de bibliotheek het legaat van Levinus Warner (ca. 1618-1665) kreeg aangeboden, hechtten de bestuurders van de universiteit minder waarde aan Scaligers legaat. Misschien had dit ook te maken met de dualistische waardering voor Scaliger die aan het einde van de zeventiende eeuw opgeld begon te doen. Aan de waardering van Scaliger als universeel geleerde veranderde weliswaar weinig, maar er ontstond gaandeweg wel meer kritiek op Scaliger als mens.⁷⁰ De rol van de *Arca* als symbolisch centrum van de oosterse geleerdheid in de bibliotheek zou in deze transitie worden overgenomen door het *Legatum Warnerianum*. Vanaf het moment dat deze collectie de bibliotheek binnenkomt, staat niet Scaligers legaat maar het *Legatum Warnerianum* symbool voor de gehele oosterse collectie, inclusief de boeken van Scaliger. Gaandeweg kreeg men aan het einde van de zeventiende eeuw ook meer waardering voor

⁶⁷ *Icones Leidenses* 30. Scaliger legateerde in zijn testament van 18 november 1608 één van twee door 'Daniel le Peintre [...] corrigée par Everard' geschilderde portretten die opgerold ('effigies roollées') in een koffer werden bewaard, na aan de bibliotheek.

⁶⁸ Ekkart, *Icones Leidenses* 1973, nr. 30. Het geschenk was een ketting ter waarde van duizend florijnen en een penning ter herdenking aan het ontzet van Coevorden en de reductie van Groningen. Zie: G. Sanders, *Het present van Staat. De gouden ketens, kettingen en medailles verleend door de Staten-Generaal, 1588-1795*. (Hilversum 2013), pp. 34; 36

⁶⁹ Drewes, *Levinus Warner and his Legacy*. 1970; H.J. Witkam, 'Johannes van Hell en het Legatum Warnerianum' in: *Dagelijkse Zaken van de Leidse Universiteit van 1581 tot 1596*, vol. 6, dl. 2. Leiden 1973, pp. 1-10.

⁷⁰ Zo schreef Urbain Chevreau (1613-1701) in de *Chevraeana* van 1697, p. 87: 'Joseph Scaliger a été le plus savant des Anciens et des Modernes, parce qu'il sçavoit generalement plus de choses que n'en ont scû les uns et les autres. [...] Cependant son coeur ne répondoit pas bien à son esprit, et il n'a jamais épargné personne dans son dégoût oud dans son chagrin.' Zie ook: J.-M. Chatelain, *La bibliothèque de l'honnête homme. Livres, lecture et collections en France à l'âge classique*. (Parijs 2003), pp. 19-28.

de door Jacobus Golius of Gool (1596-1667) in de Levant gekochte boeken (1626-1628).⁷¹ Tijdens het samenstellen van de bibliotheekcatalogus van 1716 bevonden Scaligers boeken zich echter nog in de *Arca* en werd het legaat dus nog als een eenheid beschouwd en gepresenteerd.

Albert Schultens (1686-1750) mag zich in 1729 de eerste beheerder van het oosterse legaat, de *Interpres manusccriptorum orientalium* of *Interpres Legati Warneriani* noemen. Schultens combineerde deze functie vanaf 1732 met die van hoogleraar Arabisch, een dubbele functie die tot in de twintigste eeuw aan de universiteit zou blijven bestaan.⁷² Hij beschouwde de verschillende legaten en aankopen van oosterse boeken als een geheel en zet zich aan de ordening en beschrijving van de collecties. Schultens klaagde meer dan eens over de wanordelijke manier waarop de oosterse manuscripten in de bibliotheek werden bewaard en hoe weinig volledig de beschrijvingen ervan in de catalogi waren. Daarom bracht hij zowel het legaat van Scaliger als dat van Warner op orde. Schultens heeft echter de verwarring die bestond over de herkomst van de boeken die binnen het geheel van de oosterse collectie bestond, niet ongedaan kunnen maken. En die onduidelijkheid zou nog lange tijd voortbestaan. In de negentiende eeuw werd bovendien op de schutbladen van een aantal boeken en manuscripten uit het bezit van Scaliger een stempel met de initialen L.W. (*Legatus Warnerianum*) gezet. Op dat moment werden alle oosterse boeken tot Warners legaat gerekend. In de betreffende boeken bleef echter wel het strookje met de verwijzing naar het legaat van Scaliger zitten. Het komt dus voor dat boeken, vol annotaties en aantekeningen van Scaliger, toch een strookje met de tekst *Ex Legato Viri Ampliss. Levini Warneri* ingeplakt kregen. Lange tijd was het hierdoor onduidelijk tot welk legaat bepaalde titels werkelijk behoorden en zijn boeken uit Scaligers bezit ten onrechte ondergebracht in het legaat van Warner.⁷³

In 1741 liet bibliothecaris David van Royen de *Arca* van Scaliger en die van Vulcanius uitruimen. Hij liet strookjes aanbrengen in alle boeken van Scaliger die zich op dat moment

⁷¹ J.B. Mencke, *Das Holländische Journal 1698-1699*. Herausgegeben mit einer Einleitung von Hubert Laeven. Hildesheim, Zürich, New York 2005, ff. 56r-56v: 'Wir ließen uns von dar auf die daneben stehende Bibliothecam Publicam führen. Dies ist wol ohne Streit die größte unter denen Holländischen Public-Bibliotheken. Maßen sie sowol ex Warneri et Scaligeri legato ein großes Ornamentum bekommen, alß auch durch des gelehrten Golii Fürsorge an MSptis Arabicis einen trefflichen Schatz bekommen. Die rarsten und vortrefflichsten Bücher aber sind endlich ex Bibliotheca Vossii dazu gekommen, welche von der Universiteit vor einiger Zeit vor 30.000 Gulden erkaufft worden. Denn so hörten wir von dem Hn. Prof. Noodt, [...] und der damals gleich Magnificus Academiae Rector war, [...]. Er rühmte auch vornehmlich die Gelehrsamkeit des Golii, welcher selbst viel MSpta aus dem Orient mitgebracht und in sein Studiis zu seiner Zeit so berühmt gewesen, daß der König in Spanien einige Brieffe, die er von dem König von Fez und Marocco erhalten, an ihn gesendet, die er auch glücklich transferiret.' Mencke (1674-1732) is hier duidelijk verkeerd ingelicht, want Golius heeft nooit brieven vertaald voor de koning van Spanje. Mencke doelt hier op een Arabische brief die was gericht aan koning António I van Portugal (1531-1595), die Scaliger vertaalde op verzoek van Casaubon. De manuscripten uit de privébibliotheek van Golius werden na zijn dood aan de universiteit van Oxford verkocht en bevinden zich nu in de Bodleian Library.

⁷² Drewes, *Levinus Warner and his Legacy*. 1970; Molhuysen, *Bronnen V*. 1921, pp. 79-80.

⁷³ Zie bijvoorbeeld het exemplaar van de derde rabbijnse Bijbel van Bomberg met de titel *Mikra'ot Gedolot* (collectie van de Thora met commentaren) in de editie van Cornelius Adelkind, Venetië, Daniel Bomberg 1546-1548. [UBL 515 A 12-15; zie Catalogus Venetië 1546-1548]. Vanwege de inscriptie in Scaligers hand – 'Ego Iosephus Scaliger emi hos quatuor tomos Bibliorum ex vidua *Caroli Macrini*, quinquaginta florenis. An. anno Christi MDLXXVIII, Tufolij in pictonibus' – komt het vierdelige boek onmiskenbaar uit Scaligers bezit, maar is er toch een eigendomsstrookje van Warner in aangebracht.

in de *Arca* bevonden.⁷⁴ Dit karwei werd verricht door *custos* Daniel Goedval, die niet bekend was met de oosterse talen, waardoor verklaard kan worden waarom de strookjes soms op de kop zijn ingeplakt. Op dat moment verdwijnen de kasten uit de bibliotheek, zonder enig spoor na te laten.⁷⁵ Dit alles geschiedde in amper vier maanden, de periode waarin Van Royen bibliothecaris was.⁷⁶ Aan het eind van de achttiende eeuw is de *Arca* voor altijd uit de bibliotheek verdwenen en verwatert de herinnering aan de bijzondere kast steeds meer. Frans van Mieris schrijft in zijn stadskroniek van 1770 nog wel over Scaliger als een van de weldoeners van de bibliotheek en noemt ook nog zijn portret in de bibliotheek. Over de *Arca* rept hij echter met geen woord.⁷⁷

⁷⁴ Molhuysen, *Bronnen* V. 1921, p. 127*. De strookjes zijn bijna zeker gezet in de Text romein van lettersnijder Nikolaus Kis (1650-1702), afkomstig uit Transylvanië. De letters van Kis duiken in Leiden voor het eerst in 1715 op in een uitgave van Pieter van der Aa. Waarschijnlijk zijn na de dood van Van der Aa in 1633 de letters overgenomen door academiëdrukker Samuel Luchtmans I. Waarschijnlijk heeft hij de strookjes heeft laten drukken. Met dank aan John Lane voor deze informatie.

⁷⁵ In 1766 legden Jean Baptiste (1697-1781) de La Curne de Sainte-Palaye en zijn broer een bezoek af aan de Leidse universiteitsbibliotheek. De broers schreven in hun reisverslag dat ze toen twee kasten zij aan zij in de bibliotheek hadden zien staan met daarin de Griekse en Hebreeuwse manuscripten van Scaliger. Dat zijn waarschijnlijk de nieuwe wandkasten geweest waarin de manuscripten werden ondergebracht. Zie: M. van Strien-Chardonneau, *"Le voyage de Hollande". Récits de voyageurs français dans les Provinces-Unies, 1748-1795*, p. 366 noot 76: citaat uit J.-B. de La Curne de Sainte-Palaye's *Notes se rapportant à un voyage fait en Hollande en 1766 récit de ce voyage* (1766): 'La fameuse bibliothèque qui est fort belle et où sont dans deux armoires à part les manuscrits grecs et hébreux de Scaliger.'

⁷⁶ Van Royen legde dezelfde voortvarendheid aan de dag in 1733 toen hij de herinrichting van de Senaatskamer in het Academiegebouw ter hand nam. De herinrichting werd afgerond in 1736. Aan de muren van de kamer werden de portretten van Leidse hoogleraren gehangen, waaronder het in 1743 door Gerard van Papenbroek geschonken portret van Scaliger dat na diens dood in opdracht van Cornelis van der Myle was vervaardigd. Mogelijk beschouwden de curatoren dit portret als een waardige vervanging van het portret van Scaliger dat ooit boven de *Arca* hing.

⁷⁷ Frans van Mieris, *Beschrijving der Stad Leyden* [...]. Leiden 1770, pp. 551-552: 'Door verscheidene beroemde en geleerde Mannen is deeze Boekzaal verrykt geworden, 't zy door geschenken of erfmaakingen van Boeken en Schriften in allerley taalen [...].'

